

Rodinka aneb Tluchořovi

- Rodinka aneb Byli jsme a budem je nekonečný rozhlasový seriál ze života jedné rodiny vysílaný také pod názvem Tluchořovi.
- Mikropříběhy pojednávají o dělnické rodině žijící na pražském Žižkově, která nikdy nezapomněla na svou komunistickou minulost a která s obtížemi přežívá i v přítomnosti.
- Náměty dílů vytvářejí a všechny postavy mluví Jiří Lábus a Oldřich Kaiser.

Hlasem J. Lábusa mluví např.:

- Božena Tluchořová (starostlivá matka, bývalá udavačka StB, pracuje jako kuchařka ve školní jídelně, kde krade jídlo pro rodinu).
- Mirko Hýl (básník, který v prvním díle přijel Tluchořovy navštívit a už u nich zůstal. Po 15 letech v seriálu přiznal, že se narodil jako dívka Anetka a v pozdějším věku byl přeoperován na muže).
- Dominik Tluchoř (nejmladší člen rodiny, narodil se Růženě v 570. dílu. Původně byl jeho otcem Mirko Hýl. V díle 760. ale Mirko přiznal, že byl původně žena, tudíž nemůže mít děti. Dominik má žlutou pleť, šikmé oči a velkou hlavu).

Hlasem O. Kaisera mluví např.:

- František Tluchoř alias Páťa (otec rodiny, bývalý milicionář a udavač StB. Kromě Patřika a Růženy má nemanželského syna Áťu, k jehož početí došlo při cvičení milic).
- Růžena Tluchořová (dcera, která se z „královny“ diskoték stala prostitutkou. Má syna Dominika, jehož otcem je pravděpodobně vietnamský trhovce Jang-c'-tiang).
- Patrik Tluchoř (syn, prostoduchý, se zdánlivými záblesky inteligence, který neumí lhát a nesouhlasí s názory ostatních členů rodiny. Má žábry, protože ho Božena počala se sevastopolským jeseterem).

ho, byl jsem příjemně překvapen. A když se něco nespínilo, tak jsem o tom vlastně ani nevěděl. (směje se)

Nesměřujete tedy k žádné metě?

Já jsem nikdy nesměřoval k žádné metě.

Co dalších třicet let Rodinky?

Tak to samozřejmě ano! (směje se)

Vy jste ve svých odpovědích hodně stručný. Čekala jsem, že budete upovídanější.

To víte, čas jsou peníze.

Hlavně nerad poskytl byste rozhovory. Proč?

Protože koho zajímají moje hloupé řeči? Proč mám lidem říkat, co si myslím o něčem, co už bude stejně za chvíli pasé? Až budu mít důležitou myšlenku, rád vám ji řeknu.

A můžeme se domluvit, že ji exkluzivně řeknete Týdeníku Televize?

Klidně. Až přijde čas, zavolám vám a řeknu, že mám pro národ důležité sdělení. (směje se) ■

NEROZLUČNÍ PARTÁČI.
S Oldřichem Kaiserem jsou kamarádi už desítky let.

Jste sečtělý?

Myslím, že ano. Kdybyste viděla moji knihovnu, to je asi to vůbec nejcennější, co ve svém bytě mám. I když je fakt, že jsem dřív četl víc. Dnešní doba je příliš hektická.

Co čtete?

Všechno. Od poezie přes thrillery až po psychologické knížky. Hodně dám na recenze. Někde si přečtu, že je kniha dobrá, a hned se po ní pídím.

Když děláme rozhovor pro Týdeník Televize, musím se zeptat, na co se díváte v televizi.

Na zprávy a na „vyvrážedovačky“. Po nich jdu spát z pocitem radosti, že mně se nic nestalo. Usínám krásně. (usmívá se)

Celý život děláte legraci. Čemu se smějete vy sám?

Snad nejvíc v životě jsem se smál u filmu Lásky jedné plavovlásky. U té slavné scény, kdy je Vladimír Pucholt s Hanou Brejchovou v posteli. Kdykoliv ten film vidím, můžu se u toho smíchy potřhat.

Mně u ní bývá spíš trapně.

Ano, je to trapné, je to hořký humor. Ale pro mě je to něčím i zábavné. Nebo se hodně nasměju některým etudám Mr. Beana.

Jste odborník na legraci...

... nejsem.

Ale lidi se vašemu humoru už 50 let smějí.

To je asi jen nějaká náhoda. Vidíte, i když náhody vlastně neexistují...

Každopádně se chci zeptat, jestli máte nějaké vysvětlení toho, že Češi si ze všeho, i z těch největších průvihů a tragédií, nakonec vždycky dělají legraci.

To je národní povaha. Každá země má určitý druh humoru. A my jsme ti, kdo si i v těžkých chvílích děláme legraci, protože je to pro nás takové odlehčení, vydechnutí. Tak

řešíme vážné situace a je to svým způsobem vzácné. A určitě máme jako národ humor ve své podstatě.

Líbí se vám být Čechem?

Líbí. Jen si vezměte, kolik už naše malinkatá země porodila vzácných osobností. A ještě porodí. To je úžasné.

Kdybyste se ale narodil třeba v Americe, mohli jste dnes se svým talentem a uměním být star s miliony dolarů na kontě.

Peníze kazí lidi. Mně stačí to, co mám. (směje se)

Co právě teď děláte?

Nedávno jsme dotočili druhý díl pohádky Tajemství staré bambitky, která má mít v prosinci premiéru v kinech. Točila se v krásném prostředí zámku v Jindřichově Hradci, má nádhernou výpravu, úžasné kostýmy. Doufám, že se bude dětem líbit. A příští rok bychom chtěli vydat tisíc dílů Rodinky a taky knížku o Tluchořových.

Co divadlo?

Jsem stálým členem Ypsilonky, kde hraju asi v deseti titulech. Pak tři představení s Oldou Kaiserem v Divadle Kalich, jedno představení v divadle MANA a dvě ve Viole.

Kolik večerů za měsíc odehrajete?

Před pandemií jsem měl i pětadvacet představení za měsíc.

Nejste z toho unavený?

Někdy ano, ale jak vstoupím na jeviště a rozsvítí se světla, okamžitě na to zapomenou.

Tím, že jste se stal hercem, jste si splnil životní cíl. Máte před sebou ještě něco, co si chcete splnit?

Jestli myslíte roli, tak já nikdy neměl nic, co bych si chtěl zahrát. Samozřejmě mám určité hry a autory rád, ale nikdy jsem o nich nesnil. Takže když přišlo něco dobrého